

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 79
כ"ד אייר תש"ע
בהר - בחוקותי

**"ויסרתני אתכם
אף-אני"
(ויקרא כ"ו, כ"ח)**
שעה שנטלף הטב
להכות את בני
בוטב הדבר לטב
והוטא לת"סר בשל כד.
לפיכד, קובל הקב"ה:
"ויסרתני אתכם -
טף טני".
~ רבי משה לקוברין ~

כל אדם מישראל
שנמלה לחברו
זאינו נוטל רבית,
באלו קיים
כל המצוות.
הנמדדש

**"ולא תזנו איש
את עמיתו"
(ויקרא כ"ו, י"ז)**
אל לו לאדם
להונות
את האמת
של עצמו.
הר' מקוצק

זמני השבת;
בנימת השבת; 19:04
יציאת השבת; 20:05

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"וכי-ימונה אַזְזִיקָה, וּמִטָּה יָדוּ עַמָּךְ וְהַזְזִיקְתָּ בוֹ"
(ויקרא, כ"ה, ל"ה)

השיב החכם: "נאמן אני במלאכתי, וכיוון שלא השלמתי את מלאכתי הייתי חייב להשלימה. ביקשת ממני ללמדו תכסיסי מלחמה, ומכיוון שהמלך מעמיד ארץ במשפט וכל אדם שעושה דבר רע יביאו אותו אליו, אך העונש צריך להיות בהתאמה לחטא. והנה לפעמים יזדמן שיביאו לפניו אדם שגנב מאה דינרים והוא יחרוץ עליו משפט להכותו אלף מכות. מכיוון שהמלך מימיו לא עקץ אותו יתוש מחמת השמירה ששומרים עליו, לכן אינו יודע שיעור צער ומכות ויתכן שכבר כאשר יכוהו שלוש מאות מכות ימות ומי יודע מה יהיה עמו במכה החמש מאות, אך כיוון שגזר המלך אלף מכות - דבר המלך אין להשיב, ויכו אותו וימות מיתה משונה על גניבת מאה דינרים יוצא שיש כאן עוול במשפט. לכן הכיתי אותו מכות בשיעור שיוכל לסבול כדי שיוכל לשער צער המכות עד כמה מגיע בעשר ועד כמה בחמישים וכן הלאה... ואז ידע לגזור עונש כראוי לפי העוון". כשמוע המלך את דבריו שמח על דבריו.

משל למלך שהיה לו בן יחיד, ורצה המלך שבנו יהי בקי בכל החכמות כדי שיוכל לרשת את מקומו, ולכן מסר את בנו לידי חכם אחד שילמדו את כל החכמות הנחוצות למלכות. החכם לימד את הבן במשך שנים, ובסיום לימודיו נשלח הבן לאביו. בחן המלך את בנו ומצאו בקי בחכמות השונות, שילם המלך ביד נדיבה למלמד. אמר המלמד למלך: "ישנו עוד דבר אחד שעלי ללמד את הבן, ולכן שלח אותו אלי למשך שעה תמימה". הילד נשלח והמלמד סגר את הדלת והצליף בו את מכותיו, הניחו בעגלה ושלחו לאביו המלך... בהגיע בן המלך למלך סיפר מה עשה לו המלמד... המלך נתמלא חימה וגזר לתלות את המלמד, אך ציוה שלפני התליה יובא המלמד לפניו לבירור הענין. כשהובא לפניו, אמר לו המלך: "כבר גזרתי עליך מיתה, אך ברצוני שתבאר לי מה הביאך לשטות זו? להרע לבני ולאבד את השכר והכבוד שקבלת ממני?"

והנמשל: הנה העשיר מימיו לא ראה מהו רעבון, ולכן כאשר בא אליו עני רעב ויצעק ללחם, לא ידע העשיר עד היכן צער הרעבון כדי שיחוס עליו. מה עשה הקב"ה ציוה לעשירים ולעניים שיצומו יום אחד בשנה מערב עד לערב ביו"כ ואז העשיר ירגיש על בשרו כיצד הוא צער הרעב, וממילא ירחם על העני בשעת דחקו ובזה מובן הפס' "וכי ימוך אחיך ומטה ידו" כאשר אחיך הגיע לדוחק וצער תרחם עליו שהרי "עמך" גם היה זמן של צער ויודע את הרגשתו של האביון "והחזקת בו".
מתוך אוצרות התורה

דיני קריאת שמע וברכותיה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כבר בארנו שאם טעה בקריאת שמע ודילג מילה אחת או פסוק אחד, צריך לחזור ולקרוא מהמילה או מהפסוק שדילג והלאה לפי הסדר, ואינו יכול להשלים רק את המילה או את הפסוק שהחסיר בפני עצמו, שאם לא כן נמצא קורא למפרע, והיינו שלא כסדר הכתוב בתורה.

וכל זה כשיודע היכן טעה אבל אם טעה ודילג ואינו יודע היכן טעה, כגון שהיה קורא את שמע בפיגור אחרי הציבור, ובשלב כלשהוא התבלבל והחל לקרוא עם הציבור ואינו יודע היכן היה, חוזר לראש הפרשה שבה יש לו ספק.

וכן אם טעה בין פרשה לפרשה, שהוא יודע שסיים פרשה ואינו יודע אם פרשה ראשונה ("שמע ישראל") אם שנייה ("יהיה אם שמע"), חוזר לראש פרשה שנייה.

בדומה לכך אם היה עומד ב-"וכתבתם", ואינו יודע אם ב-"וכתבתם" שבפרשה ראשונה ("שמע ישראל"), אם ב-"וכתבתם" שבפרשה שנייה ("יהיה אם שמע"), חוזר ל-"וכתבתם" שבפרשה ראשונה. במה דברים אמורים כשלא המשך ואמר "למען ירבו ימיכם", אבל אם המשך ואמר "למען ירבו ימיכם" אין צריך לחזור, כיוון שברור לנו שקרא כפי רגילותו וכמו שהפרשה שגורה בפיו.

וכמובן שהטוב ביותר הוא לקרוא במתינות ובשימת לב, ובכך ימנע את עצמו מכל טעות ובלבול, ויצא ידי חובת קריאת שמע לכתחילה.

"כי-גרים ותושבים אתם"

(ויקרא, כ"ה, כ"ג)

מעשה בתלמיד הסבא מנוברדוק, ששאלו: "מה לעשות כאשר קונה הוא בגד חדש כדי לא להרגיש הרגשת גאוה?"

ענה לו הסבא, שלפני שלובש או משתמש בבגד חדש שקנה, יתנהו לרעהו לכמה ימים, כדי שיחשב בכך למשומש ורק אחר כך ילבשוהו, ובכך תישבר אצלו תחושת הבעלות על קנייני עולם הזה.

"אלו היו יודעים בְּנֵי אָדָם

בְּמָה אֲמִירַת בְּרֶכֶת "אֲשֶׁר יֵצֵר" בְּכַנְּנָה יֵשׁ בְּכֹחָהּ לְחַשׁוֹן מַחְלוֹת רַבּוֹת, אֲזִי הָיוּ אוֹמְרִים אוֹתָהּ בְּכַנְּנָה הָרְאוּיָה."

הח"ח

מעשה שסיפר אחד מן הצדיקים הגדולים, שהביאו בשמים נשמה של אדם אחד שהיה מוכה בייסורים הרבה בימי חייו, ל"ע, וכן היה מנוגע מחלאי עונותיו הרבים, שהכריעו לכף חובה.

וכשנפטרה בא מלאך אחד להמליץ עליו זכות, ואמר שיש להחשיב לזכותו הייסורים שסבל האיש בעולם הזה. ובאמת, היה בייסורים שלו די מספיק להכריעו לזכות נגד עונותיו ופסקו בשמים: אם היה רגיל בשעת ייסוריו, לומר: רבונו של עולם, צדיק אתה על כל

הבא עלי, כי אמת עשית ואני הרשעתי לפניך, ויהי רצון שבאלו הייסורים יתכפרו עוונותי - אז יהיו לו אלו הייסורים כפרה לעונותיו. אבל, באם לא היה רגיל לומר כך, והניח הדבר על הטבע - אז יחזור להתגלגל.

לכן, ידע האדם וישכיל על כל פרטי דרכיו, כי בשמים ממתנים על כל דיבור של אדם, וכל שכן אמונתו ובטחונו באלקיו, כמובא בזהר הקדוש (תזריע מו) שמענישים על דיבור שיכול לומר ואינו אומר.

~ שומר אמונים ~

אברך פנה אל מרן בטענה שבנו הקטן איננו שומע בקולו וכו'. מרן ענה לו: "וכי עשית משהו בשבילי?" אם תלמד אתו כל יום מוסר עשר דקות בודאי תראה בו שינוי לטובה."

בהזדמנות אחרת התבטא מרן זצ"ל: שכשלומדים מוסר עם ילדים, הרי זה נקלט בראשם כפי הבנתם, ולאחר מכן כשגדלים, הרי מוסר זה גדל ביחד אתם, כמו אצל בני ישראל במדבר, שלבושם היה גודל עמם.

וביותר יהיה לו שלום עם אשתו ויזהר לכבדה ויכוון בכל פרט לכבוד השכינה. אך בפה מתון ידריכנה לעבודת ה' ולצניעות ולדרך ארץ. וירחיקנה מלשון הרע ושאר סדר נשים וסדר נזיקין. ועליו מוטל להוכיחה ולהדריכה, ומאוד יזהר שאשתו לא תכעס.

~ החיד"א זע"א בספרו הקדוש "עבודת הקודש" ~